

A

ILUZIONISTI

Kúzelnícka banda zachraňuje mesto

Neil Patrick Harris

FRAGMENT

A

Iluzionisti 1 – Kúzelnícka banda zachraňuje mesto

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Neil Patrick Harris

Iluzionisti 1 – Kúzelnícka banda zachraňuje mesto – e-kniha
Copyright © Albatros Media s. r. o., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ILUZIONISTI

* Kúzelnícka banda zachraňuje mesto *

Neil Patrick Harris

FRAGMENT

*Gideonovi a Harper,
ktorí spolu dokonale neladia*

OBSAH

JEDEN - úplný začiatok	17
DVA - druhé miesto v poradí	23
TRI - tretie miesto	43
ŠTYRI - o jeden viac ako tri	58
PÄŤ - o jeden menej ako šesť	66
ŠEŠŤ - o jeden viac ako päť	82
SEDEM - to je šesť plus jeden	98
OSEM - rýmuje sa so sem	110
DEVÄŤ - nachádza sa medzi osem a desať	123
DESAŤ - najvyššie číslo v balíčku kariet	137
JEDENÁŠŤ - vyzerá ako dve čiarky. Alebo dve malé písmená l, čo môže byť mätúce. Napríklad toto sú dve malé písmená l: ll. Vyzerajú ako 11, však? Naozaj mätúce	154
DVANÁŠŤ - iným slovom tucet	161

- TRINÁSTĚ - inými slovami „pekárov tučet“.
Vždy som premýšľal,
prečo majú pekári väčší tučet 173
- ŠTRNÁSTĚ - napríklad štrnásť kapitola 175
- PÄTNÁSTĚ - desať plus polovica z desiatich 185
- ŠESTNÁSTĚ - fajn kapitola 200
- ŠESTNÁSTĚ MILIÁRD - chyták!
Len si chcem byť istý, že čítate pozorne 208
- SEDEMNÁSTĚ - rovná sa o šesť viac
ako deväť vynásobené desiatimi,
plus tri, delené deviatimi 209
- OSEMŇÁSTĚ - o jeden viac ako sedemnášť 215
- DEVÄTNÁSTĚ - číslo chýbajúce v hodnote π (pí)
3,141592653589793238462643383279502884... 221
- DVADSAŤ - predposledná
(kapitola, samozrejme) 230
- DVADSAŤJEDEN - posledná kapitola 236

MESTO
MINERAL WELLS

ZÁBAVNÝ PARK
B. B. BOSSA

←
VLAKOVÉ
DEPO

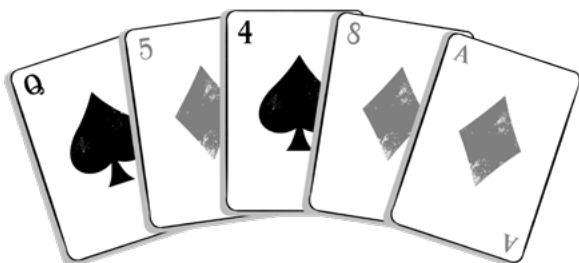

CENTRUM
MESTA

MAGICKÝ OBCHOD
D. VERNONA

REZORT
VEĹKÉ DUBY

SALUTO! ✨

(* Saluto je len cudzie slovo pre pozdrav)

Veríte na mágiu? Hej, vy tam! Áno, s vami sa bavím.
No tak ako? Veríte na mágiu?

Ak ste len v niečom podobní chlapcovi z tejto knihy,
možno povieť nie. Ale uistujem vás, že mágia sa nachádza
všade okolo nás. Taká je pravda. Neveríte mi?
Pozrite sa mi do očí a povedzte, že nevidíte mágiu!

oo
oooomooooooooooooooooáooooooooogoooooooooooo
ooiooo
ooooooooooooooooaoooooooooooooooooooooooooooooooo

Vidíte, čo som tu urobil? Óčka... ako oči.

(Už sa môžete prestať smiať. Nebol som až taký
vtipný, však?)

Ale budme chvíľu vážni.

Mágia môže pre každého znamenať niečo iné. Pre niekoho to je vytiahnuť zajaca z klobúka alebo prepíliť človeka napoly a potom ho (dúfajme) zložiť späť dokopy. Pre iných je mágiou svieži jesenný deň alebo nežné objatie milovanej osoby. Pre mňa môže byť mágiou príbeh, hra, hádanka alebo prekvapenie, ktoré mi jedným úderom vyrazí dych.

Vidíte, mágia prichádza vo všetkých tvaroch a veľkostiach, farbách a chutiach, vôňach a pocitoch. Prichádza dokonca aj vo forme knihy - možno práve tejto, ktorú teraz držíte v rukách. Alebo nie. Nechcem sa vyťahovať.

Niekedy môže byť pre vás ťažké mať neustále na pamäti, že mágiu musíte vo svete hľadať tak ako chlapec v tejto knihe. Možno ste príliš zanepoždnení rozmotávaním cukrovej vaty alebo vás rozptyľujú vtáčiky na okennom parapete, prípadne ste hrozne unavení z upratovania podkrovia na to, aby ste si ju všimli, ale uisťujem vás, že mágia naozaj existuje. Stačí sa vedieť správne pozerieť. (Použite svoj nos! Alebo jazyk! Alebo oči! Alebo svoj mozog!) Samozrejme, niekedy ju viete uskutočniť aj sami.

Radi by ste sa naučili niečo o mágii? Myslel som si, že by ste mohli. Tak teda opakujte po mne: *SIM SALA BIM!*

Prepáčte - myslím, že ste to nepovedali dostatočne nahlas. Prosím. Opakujte. Po. Mne: *SIM SALA BIM!*

Hlasnejšie! *SIM SALA BIM!*

Úžasné. Zdá sa, že ste dobrí študenti.

Teraz otočte stranu...

**POČKAJTE, POČKAJTE, POČKAJTE...
ZADRŽTE... STOP!**

Ja hlupák! Myslím, že som sa dal uniesť všetkými tými óčkami. Takmer som zabudol na jednu dôležitú vec - ešte predtým, ako sa dostaneme k podstate nášho magického príbehu. (Fanfáry, prosím!) Najprv vám musím vysvetliť...

AKO...

čítať túto knihu

nemôžem vám povedať, kedy a kde máte čítať. napokon, túto knihu môžete čítať v autobuse aj v lietadle alebo v Zadnej časti vlečky traktora zväzajúceho seno. môžete ju čítať pri čistení zubov alebo pri česaní vlasov či pri kefovaní srsti svojho angorského králika. (jeDného takého máte, však?) môžete ju čítať v posteli, pod posteľou, azda aj pri levitácii niekoľko stôp nad posteľou. a ak ste tomu naklonení, môžete ju čítať v kúpeľni pRed zrkAdlom.

nie, nemôžem vám poVedať kedy a kde – a rozhodne vám nedokážem povedať ako. smiete ju čítať s otvorenými očami, ale oči môžete mať aj zatvorené (existuje spôsob, ako to urobiť, veď viete). Môžete ju čítať odzadu alebo spredu, dokonca môžete niekoho požiadať, aby vám ju čítal nahlas. možno Vám bude pripadať užitočné čítať iba posledné písmená niektorých slov vo vete. je tu minimÁlne jedna časť, kde sa budete snažiť nájsť všetky veľké píSmená v texte, aby ste pochopili, čo vám chcú povedať. (je skVeľé mať možnosti, však?)

najdôležitejšie Je, aby ste chápali, že súčasťou tejto KNIHY sú lekcie o mágii. čítanie týchto kapitol vám prinesie príbehy o dobrodružstve, trápení a vzrušení, ale aj o zábave (nie nevyhnutne v tomto poradí). čítanie o kúzelných trikoch (alebo ich častiach ukrytých tu a tam) vám pomôže pri Odhaľovaní tajomstiev mágie javiskových predstavení.

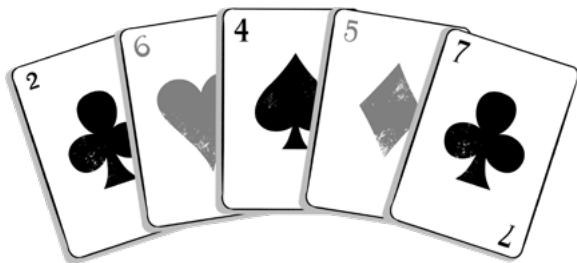
čítajte Obidva typy kapitol v správnom poradí a prístupne sa pri tom, ako hýkate, Vždy keď narazíte na nejaké dobrodružstvo A naučíte sa niečo z mágie. môžem vám Teda odporučiť čítať knihu obidvoma spôsobmi, aby ste si užili čo najviac zábavy?

tajomstvá mágov treba vyzradiť, aby mohli byť odovzdávané z pokolenia na pokolenie. tak nás budúce generácie budú môcť prekonať a dosiahnuť dokonca ešte úžasnejšie výkony a husárske kúsky. práve preto sa o ne chcem s vami podeliť! mám však požiadavku: uchovajte tieto tajomstvá v tajnosti. nedel'te sa o ne so svojimi kamarátmi alebo s kamarátmi kamarátov. vôbec. nevyužívajte ich na zlomyseľnosti proti susedom. nevykričte ich zo strechy svojho domu. verte mi, keď poviem, že premeniť zamračený výraz na úsmev môže byť ten najúžasnejší Kúzelnický trik zo všetkých... oveľa osožnejší, než by to platilo opačne!

bla, bla – vidíte, ako Táram? radšej sa na to vRhname.
ste pripravení?
skvelé.
otočte stranu...

----- !

----- ...

JEDEN

Vo vlakovom depe kdesi ďaleko na okraji mesta sa z hustej hmly pod rúškom tmy vynorila tajomná postava. Ešte raz sa obzrela za seba a vyrazila pomedzi koľaje.

A teraz, ak je mi niekto z vás čo len trochu podobný, pri predstave tajomnej postavy vynárajúcej sa z nočnej tmy v takmer opustenom vlakovom depe osvetlenom iba vzdialenými pouličnými lampami by sa mohol strhnúť. Ale nemusíte sa ničoho báť. Bol to len obyčajný vychudnutý chlapec menom Carter Locke.

Ak by ste si v tomto bode mali z niekoho robiť starosti, bol by to muž, ktorý postával neďaleko - muž, ktorý Cartera naháňal a hulákal: „Carter! Vráť sa! Odo mňa neutečieš, chlapče! Neublížim ti!“

To bola lož. Je nad slnko jasnejšie, že tento chlapík zamýšľal Carterovi ublížiť.

Našťastie to chlapec vedel. Kým upieral zrak do tmy, či nezbadá, ktorý rad vozňov *baf-baf* bafká po koľajniciach a opúšťa depo, pevne napínal svaly na nohách a pritískal si k sebe tašku. Zakvílenie klaksóna mu skoro roztrhlo ušné bubienky a vzápätí nato zakopol o koľajnicu.

O pár krokov ďalej sa ozval známy škripot kovu. Hrdzavý, ale ešte vždy farebný rad vozňov zarachotil, nabral rýchlosť a prudko rozrážal hmlu naokolo. Teraz Carter videl všetko jasne. Preskočil zopár koľajnic a rozbehol sa, aby udržal tempo s odchádzajúcim vlakom. Z nástupíšť ustavične prichádzali ďalšie a ďalšie vozne – červené, modré, zelené, žlté, fialové, sýtejšie červené, čierne, oranžové a napokon opäť červenkasté.

Farebný vlak pripomenul Carterovi prvý kúzelnický trik, ktorý v živote videl: nežná ruka sa približovala k jeho tvári a vytahovala mu spoza ucha hodvábnu červenú vreckovku, ktorá bola zviazaná so žltou, tá s modrou uviazanou k zelenej a tak ďalej, a tak ďalej, stále dookola. Bola to jedna z mála spomienok, ktoré mal na svojho otca.

Inštinktívne sa dotkol tašky, akoby sa chcel uistiť, že malá drevená škatuľka je stále vnútri. Bola.

Carter utekal popri vlaku, sledoval každý vozeň, ktorý ho míňal, aby si vyhliadol vhodné miestečko na

nástup. Za sebou počul zvuky krokov na štrku, vzápätí zaburácal chraplavý krutý hlas: „Carter! Neopováž sa nastúpiť do toho vlaku!“ Rachot vozňov a pískanie lokomotívy neprehlušili volanie muža, ktoré zaznelo bližšie než predtým, ba priamo za ním. „Mám oči a uši v každom meste odtiaľto až po Timbuku! Nikdy mi neutecieš! Počuješ ma? *Nikdy!*“

Carter sa snažil nemyslieť na to, čo by sa stalo, keby ho tento muž chytil. Namiesto toho sa sústredil na lokomotívu. Svetlá sa odrážali od ťažkých kolies pod vozňami, ktoré sa pohybovali po koľajniciach. Problém

s vlakmi je, že sú vyrobené z kovu a každý vozeň váži doslova tonu, ak nie viac. Keď sa raz rozbehnú, pohybujú sa rýchlo. Keby sa Carter dostal príliš blízko alebo keby zakopol, bolo by po všetkom.

Práve sa popri ňom presúval žiarivo žltý vozeň. *Žltá* pripomínala Carterovi farbu vtáčika, ktorého raz videl zamknutého v kletke vo výklade obchodu pre chovateľov domácich miláčikov. Nie sú vtáky od prírody uspošobené na voľný pohyb? Carter to bral ako znamenie, že ide o správny vagón, do ktorého má naskočiť, lebo práve ten ho vezme ďaleko odtiaľto. Rebrík bol však mimo jeho dosahu.

Naskakovať do idúceho vlaku môže byť pre niekoho ťažké, ba dokonca strašidelné, ale Carter to urobil už toľkokrát, až sa to preňho stalo prirodzené, ako keď vytiahnete mincu spoza niečieho ucha alebo premiešate karty iba jednou rukou.

Bohužiaľ, pre muža, ktorý ho naháňal, to bola rovnako ľahká záležitosť. Keď sa chlapec už-už chystal zovrieť rebrík, muž schmatol jeho tašku a zvalil ho na zem.

„Nie!“ vykrikol Carter.

Obaja spadli na hromadu štrku a kotúľali sa popri kolesách žltého vozňa, ktorý sa šinul po chatrných koľajniciach a jeho *baf-baf, baf-baf, baf-baf, baf-baf-baf* bolo ozvenou búšenia Carterovho spanikáreného srdca.

Nechcel si ani len predstaviť, čo by sa stalo, keby vlak odišiel bez neho.

A tak sa neprestal hýbať. Vymrštil sa, až sa kotúľanie premenilo na salto vo vzduchu. S nohami pred sebou vyšklbol v letku svoju tašku z mužovho zovretia, potom sa chodidlami pevne zaprel o pohybujúci sa štrk a vyskočil smerom k poslednému vlakovému vozňu. Rebrík visel zozadu pri otvorených dverách. Carterove rýchle ruky uchopili poslednú kovovú priečku, napäté šlachy ho pevne držali a nedovolili mu spadnúť. Rúčkujúc po rebríku vytiahol hore aj nohy a zostal sa držať v zadnej časti teraz už rozbehnutého vlaku.

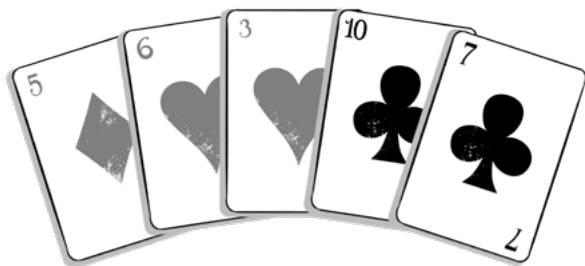
Len čo znova lapil dych, premiestnil sa na strechu vozňa, kde sa usadil. Vietor mu strapatil vlasy, takže mu viali okolo hlavy. Húkanie vlaku z prednej časti doliehalo až dozadu k nemu.

Keď sa otočil, pri trati uvidel kľačiaceho muža s rukami zlostne gestikulujúcimi vo vzduchu, ktorého výkriky sa rozliehali do noci. Rýchlo sa zmenšoval na malú bodku, až napokon zmizol v tmavej noci. Carter mu na rozlúčku zamával.

A mestu tiež. A slečne Zalewskej. A opäť mužovi, ktorý ho prenasledoval. Hoci, keby to bolo čo i len trochu možné, ten by mu určite zaželal na rozlúčku všetko *zlé*.

Ako slniečko vychádzalo, obloha menila farbu na prekrásnu modrú. Známy rachot a hlasné cvendžanie

kovu utíšili po čase Carterovo srdce natoľko, že sa mu začalo zívateľ. A tak zliezol dolu a vošiel do vlaku. Vnútri boli na drevených paletách naukladané stovky škatúl. Sadol si na dlážku pri jednej z nich, namiesto vankúša si dal pod hlavu tašku a o chvíľu ho spánok uniesol ďaleko-ďaleko. Sníval o nádeji, o osude a dobrodružstvách a v sne sa mu mihla aj jedna či dve prchavé myšlienky o možnostiach mágie.

DVA

Prekvapenie! Je čas vrátiť sa trošku do minulosti!

Viem, aké frustrujúce je zastaviť príbeh priamo uprostred deja, ale je zopár vecí, ktoré by ste mali o Carterovi vedieť ešte predtým, než vám rozpoviem, čo sa dialo ďalej. Tak napríklad: Kto je toto dieťa? Prečo je na úteku? A kto je ten muž, ktorý ho prenasledoval? Sľubujem, že sa k jeho úteku čoskoro dostaneme. Ak nie, dovolím vám zamknúť ma do zvieracej kazajky bez kľúča. Ach, horor!

No v každom prípade... príbeh pokračuje!

Carter sa naučil kúzelnícke triky od svojho strýka. A boli iba tým: trikmi. Nebola v nich žiadna mágia.

Ako by aj mohla byť? Každý vie, že nič také ako mágia neexistuje - aspoň Carter bol o tom presvedčený. Vo veľmi skorom veku prestal veriť v úžasné, radostné a fantastické veci. Nebola to jeho chyba. Niekedy sa dobrým ľuďom dejú zlé veci.

Carter sa narodil dvom milujúcim rodičom. Jeho mama mala vždy úsmev na tvári, ktorý žiaril ako slnko v dokonalý deň na pláži. Otec dokázal vytiahnuť mince spoza uší a vedel tiež, ako z ničoho nič nechať zmiznúť balíček hracích kariet. Všetci žili v malom červenom vidieckom domčeku s bielymi okennými rámami, stojacom na zalesnenej kľukatej ceste za malým mestom na severe. Jedného popoludnia, keď mal Carter len zopár rôčkov, sa jeho rodičia nevrátili domov.

Nevrátili sa ani na ďalší deň. Ba ani na ten nasledujúci. Keď opatrovatelka zavolała políciu, Carter dúfal, že to bol iba jeden z otcových trikov. Ale keď prešiel ďalší deň bez akejkoľvek zmienky o nich, musel čeliť nemilosrdnej a krutej pravde: jeho rodičia sa už domov nevrátia. Bol to ich posledný trik zmiznutia.

Malého Cartera si k sebe vzal vzdialený príbuzný, ktorý sa volal Sylvester „Lišiak“ Beaton. Aby sme si to uľahčili, budeme ho volať strýko.

Strýko Lišiak bol šlachovitý malý muž, ktorý bol vždy oblečený v hnedom tvídovom obleku s párajúcimi sa švami a so záplatami, ktoré zakrývali moľami vyžraté

diery. Dlhé mastné vlasy nosil stiahnuté v neposlušnom cope a strnisko na flakatej tvári mu sotva zakrývalo vystrčenú bradu. Ľuďom tvrdil, že svoju prezývku dostal podľa líšky, ale Carter si vždy myslel, že vyzerá skôr ako lasica, čo dávalo zmysel, lebo sa často tak aj správval.

Tento muž vôbec nebol nadšený, že sa musí starať o malého chlapca. A ten zasa nebol nadšený, že žije s touto lasicou. Ale také boli okolnosti a musel z nich vyťažiť čo najviac.

Rovnako ako Carterov otec, aj strýko Lišiak ovládal kúzelnícke triky. Dokázal držať vreckovku pred chlapcovým nosom a donútiť ho kýchnuť do pohára celý vodopád mincí. Potom všetky mince znova zmizli, jedna za druhou. Toto Cartera úplne odrovnalo a opanťalo jeho myseľ – teda jeho myseľ a nos.

Carter prosíkal, aby mu ukázal, ako sa robia kúzla, až si strýko Lišiak napokon uvedomil, že mať nejakého asistenta mu bude na osoh. A tak ho naučil všetko, čo vedel. Ako sa ukázalo, chlapec bol rodený kúzelník.

Čoskoro ovládal všetky triky svojho strýka, ibaže lepšie. Carter mal špeciálny talent. Dlhé prsty a napnuté šlachy mu umožňovali mať rýchle ruky a, pokiaľ išlo o karty, predvádzať pri miešaní mimoriadnu zručnosť. Dokázal nechať zmiznúť mince, aby sa znova objavili na inom mieste. Bez pomoci rúk zdvihol hracie karty

do vzduchu. Dokonca vylepšil aj strýkov kýchací trik – namiesto mincí použil kocky ľadu (čo bolo dosť pôsobivé, keď zoberiete do úvahy priemernú veľkosť ľudskej nosnej dierky).

Strýko Lišiak nebol typ človeka, ktorý by skákal od radosti, že jeho mladý synovec dokáže zlepšiť jeho najstarší a najlepšie iluzionistický kúsok, ale bol dosť múdry na to, aby vyňuchal príležitosť, keď uvidel vykýchnuté kocky ľadu priamo pred nosom. A tak sa rozhodol, že Cartera na jeho narodeniny namiesto usporiadania narodeninovej oslavy otestuje. Vyslal chlapca k náhodnému páriku na ulici, aby predviedol svoju prvú šou.

Ako sa Carter približoval, nervózne si za ucho zastrčil blondňavú šticu vlasov, uštipol sa do bledých líčok a naširoko otvoril modré oči. Zdalo sa, že dvojica bola rada, keď sa pri nich zastavil. Najprv im ukázal balíček kariet a požiadal ženu, aby si vybrala jednu kartu a skryla ju medzi dlaňami, ale aby mu ju za žiadnu cenu neukazovala.

„Teraz kartu pevne držte,“ povedal, „kým budem hádať, ktorú ste si vytiahli... Je to piková dáma?“

„Je! Je!“ Žena zalapala po dychu, no keď otvorila dlaň, aby sa presvedčila, skríkla: „Tá karta je preč!“

„Naozaj?“ začudoval sa Carter, držiac ju v ruke vysoko nad hlavou.

„Ako si to dokázal?“ spýtal sa muž.

„Pomocou mágie, samozrejme,“ odpovedal Carter, hoci slová boli iba slová. Na skutočnú mágiu neveril, ale vedel niečo o tom, ako upriamiť pozornosť ľudí na jednu vec, kým ich odpútava od niečoho iného. Potom ešte odvážnejšie dodal: „Pane, neprekážalo by vám, keby ste mi vrátili kartu, ktorú ste mi vzali?“

„Ja som ti žiadnu kartu nevzal,“ bránil sa muž.

„Tak čo je to potom vo vašom vrecku?“

Muž siahol do vrecka saka a, čuduj sa svete, vnútri bol pikový kráľ.

Obaja sa zasmiali. Carter rýchlym pohybom zápästia vyčaril z farebného papiera kyticu kvetov. Daroval ju žene a uklonil sa presne tak, ako ho to naučil strýko Lišiak. Dvojica mu tleskala a tleskala a tleskala.

Dáma pobožkala Cartera na líce, muž mu dal päťcentovku. Pyšný strýko obom potriasol ruky, no ešte predtým stihol synovca odstrčiť preč.

Carter žiaril ako slniečko. Priniesol mladému páru radosť. Úsmevy, ktoré im vyčaroval na tvárach, mu pripomenuli vlastných rodičov a ich smiech. Netrápilo ho, že sa žiadna oslava nekonala. Aj tak to boli super narodeniny...

Teda až dovtedy, kým si neuvedomil, že strýko ukradol mužovi vreckové hodinky a žene svadobnú obrúčku. *Využil ho.* Carter poznal priveľa príbehov, v ktorých zlo duchovia okrádali nevinných ľudí. Vždy keď si na ne

spomenul, mal pocit, akoby aj jemu niekto ukradol vlastných rodičov.

Dobry pocit, ktorý v ňom zostal, akoby z neho niekto vypustil ako vzduch z deravého balóna.

Strýko Lišiak nebol v žiadnom prípade ideálny opatrovník. Práve naopak. Už viete, že to bol zlodej, ale mali by ste vedieť, že bol aj podvodník – niekto, kto podvádza druhých tak, že ich núti uveriť niečomu, čo nie je pravda.

Carterov strýko mal najradšej „rýchle podfuky“. To znamená, že sa nepúšťal do dlhodobých podvodov, ktorých realizácia by trvala niekoľko dní alebo týždňov. Robil to tak rýchlo, ako len bolo možné. Bez mrknutia oka odcudzil ľuďom peniaze alebo cennosti. Kým si uvedomili, že boli okradnutí, bol fuč.

Toto bol ďalší dôvod, prečo Carter nikdy nemal domov. Nikdy nemal priateľov alebo vlastnú izbu. Nikdy nechodil do školy ani nemal miesto, kde by sa cítil v bezpečí. So strýkom prespávali v rôznych prístreškoch počas dobrých dní a počas tých zlých v temných uličkách, neustále sa presúvajúc z jedného mesta do druhého. Napokon, keď je človek zvyknutý nechať miznúť cudzie veci, je najlepšie, ak vie, ako sám zmiznúť.

Stávalo sa, že strýko Lišiak niekedy zmizol aj na niekoľko dní a Cartera nechal napospas osudu. Ten ani nevedel, kam odišiel, či bol zranený, alebo sa dostal do

maléru, alebo či ho ešte vôbec niekedy uvidí. Napriek tomu sa vždy bez slova vysvetlenia vrátil. Carter vedel, že je lepšie sa ho nepýtať, kde bol, najmä keď v jeho očiach videl krutý a zlovestný záblesk spolu so škra-bancami a s modrinami na tele, ktoré by vedeli rozprávať vlastný príbeh.

Carter, často osamotený, si precvičoval triky alebo sa snažil nájsť najbližšiu knižnicu. Rád sa dal unášať knihami, ktoré sa zaoberali témami, ako je nádej, sila, zázrak, ale bavilo ho čítať aj o témach, ako sú rušňovodiči, gymnastika a recepty na koláče. Rovnako sa stal expertom na mlynské kolesá a rojkom snívajúcim o sladkostiach.

Ako roky ubiehali, Carterova trpezlivosť začala ochabovať. Strýko bol ničomník a on to dobre vedel. Napriek tomu neprestával dúfať, že Lišiak jedného dňa vyberie mesto, nájde si prácu a usadí sa. Možno to bola len chabá nádej, možno dokonca nemožná, ale nádej bola jedna z mála vecí, ktoré Carter vlastnil. Aspoň do jednej mimoriadne chladnej jarnej noci...

„Vidíš tamtoho muža?“ šepol mu strýko Lišiak. „Chcem, aby si šiel za ním a potiahol mu hodinky.“ Neznamenal to, že ich má *tahať*, ale jednoducho ukradnúť.

„Koľko ráz som ti povedal, že ja nekradnem?“ odmietol Carter. Prišiel s týmto pravidlom pred pár rokmi, keď zistil, čo strýko v skutočnosti robí. Prisahal sám

sebe, že nikdy nebude ako on, nech sa deje čokoľvek. Odvtedy sa to stalo Carterovou morálnou zásadou.

„Ty malý...“ zavrčal Lišiak a drsne schmatol chlapca za košeľu. Vtom sa na ulici objavil policajt a v ruke krútil obuškom. Strýko nasadil žiarivý úsmev a Cartera vrúcne objal ako milovaného syna. „... nezbedník! Och, dobrý večer, pán policajt.“

Policajt mu kývol a pokračoval v chôdzi.

Keď zmizol z dohľadu, Lišiak schmatol Cartera za golier a zavrčal: „Fajn. Tak zostaň na stráži, kým ja budem pracovať.“

Predstava Carterovho strýka o *práci* nebola typická. Nevynašiel obruč na hula-hop ani nevedel, ako obsluhovať ťažké stroje. Nepestoval rebarboru na farme ani netrénoval hady v zoo, aby nehrýzli deti. Význam práce bol pre strýka Lišiaka verziou práce podvodníka: okrádať iných.

Carterove prsty šúchali obdĺžnikový predmet vnútri koženej aktovky. Všetko, čo vlastnil, sa zmestilo do tejto tašky. Obsahovala balíček hracích kariet, tri poháre, tri mince (jedna z nich mala na hlave hlboký škrabanec), nejaké guľôčky, pár zvyšných ponožiek, lano, šiltovku pouličného roznášača novín a malú drevenú škatuľku s iniciálami LWL navrchu. Zdalo sa, že škatuľka je zapečatená a neexistuje spôsob, ako ju otvoriť, ale Carterovi to bolo jedno. Bola to jediná vec, ktorá mu zostala po rodičoch.

„Radšej by som sa vrátil domov,“ šepol strýkovi do ucha, „nie je mi dobre od žalúdka.“

„Volá sa to *azylový dom*,“ odsekol Lišiak. „Nedovolím ti, aby si sa správal tak precitlivene. To môže byť pre ľudí, ako sme my, nebezpečné. Teraz si naprav nohavice a priprav sa. Pomôžeš mi, dobre?“

Carter zadržal povzdych, kým si strýko Lišiak na ulici nevytypoval svoju obeť. O pár minút neskôr sa znova objavil policajt, pomaly sa prechádzal a hľadel do výkladov obchodov. Carter zapískal signál, ktorý strýkovi jasne prikazoval ukončiť akúkoľvek kriminálnu aktivitu, ktorej sa práve dopúšťal. Keď dôstojník zašiel za roh, Carter sa rozhliadol zľava doprava, či niekde nehliadkuje ďalší. Keď bol vzduch čistý, kývol Lišiakovi.

Strýko sa presunul pomedzi domy do úzkej uličky a pustil sa do reči s cudzincami, ktorí prechádzali okolo. „Hej, pozrite sa na toto – vidíte, aké ľahké je vyhrať? Postavte sa sem, mám pre vás veľmi jednoduchú hru. Za pár minút zdvojnásobíte svoje peniaze. Je to ľahké a rýchle, raz, dva, tri!“ Neznámym sa muselo zapáčiť toľko opakované slovo *ľahké*, pretože sa pri rozkladačom stolíku strýka Lišiaka zastavili.

Carter dával prednosť tomu, keď strýko Lišiak pracoval. Keď sa niekoho snažil olúpiť – pamätajte, nemá to nič spoločné s lúpaním jabĺk, je to len iný výraz pre slovo *okradnúť* –, žiaril jasne ako miliónwattová žiarovka.

Stal sa zábavným, okúzľujúcim a rýchlym ako elektrina. Pri jeho úsmeve sa staršie ženy červenalí, nahnevaní muži tleskali a namosúrené decká boli pripravené odovzdať mu všetky svoje lízanky.

Keď nepracoval, jeho oči ochladli a potemneli. Byť vtedy v jeho blízkosti bolo ako kráčať v izbe čiernej ako uhoľ, plnej ostrých hrán. Šliapni vedľa a narazíš si prsty tak bolestivo, až sa rozplačeš. Carter chodil často po špičkách.

„Pristúpte bližšie, dámy a páni!“ zavolał strýko Lišiak z uličky. „Mám pre vás hru, ktorá vás dostane do kolien!“

„Ak vás najprv od kolien hore neokradne,“ zašomral Carter pre seba.

Kým strýko pracoval, slnko začalo zapadať a chlapcovi nečakane prešiel mráz po chrbte. Hoci bolo takmer leto a stromy v neďalekom parku vystavovali na obdiv svoje zelené žiarivé listy, oblaky zakryli slnko a Carter sa zachvel. Vytiahol by si z tašky šál alebo vetrovku, ale nič z toho, žiaľ, nevlastnil.

Keďže aj tak musel držať stráž, študoval strýkove pohyby. Mal rýchle ruky (hoci Carter ich mal ešte rýchlejšie) a jeho preferovanou metódou okrádania ľudí o peniaze bolo niečo, čo nazýval hra so škrupinkami.

Išlo o tri na stole položené orechové škrupinky otočené smerom dolu. Strýko Lišiak položil na stôl suchý

hrášok a potom ho ukryl pod jednu zo škrupiniek. Nato požiadal účastníkov hry, aby sledovali, ako sa jednotlivé škrupinky pohybujú. Keď zastavil miešanie, hráč mal uhádnuť, pod ktorou z nich sa hrášok ukrýva.

„To vyzerá jednoducho,“ povedal jeden okoloidúci. „Skúsím to.“

„Veľmi dobre, pane.“ Lišiak umiestnil hrášok na stôl, zakryl ho škrupinkou, potom položil z každej strany zvyšné dve škrupinky. „Najprv uzavrite stávkky. Správne, položte dolár na stôl. Teraz zo škrupinky s hráškom nespustite oči.“ Posúval škrupinky po stole a premiešaval ich. Oči okolostojacich sa sústredili iba na škrupinku, o ktorej boli presvedčení, že ukrýva hrášok.

„Okej, vyberte škrupinku, mladý pán,“ povedal strýko Lišiak hráčovi.

„Je to táto,“ vybral si muž, „viem, že je to ona. Nespustil som z nej oči.“

„Zaujímavá voľba,“ usmial sa strýko Lišiak. Pred odhalením pravdy zadržal dych.

Carter pokrútil hlavou. Hráči nikdy neuhádli správne, ak strýko nechcel. Bolo to preto, lebo hrášok mal schovaný pod ohnutým prstom. Celé to bol trik – zručnosť kúzelníka, ktorá predpokladá rýchle použitie rúk na pohyb predmetov bez toho, aby si to niekto všimol. Carter vedel, že tento trik je pre ktoréhokoľvek kúzelníka veľmi užitočný. Väčšina iluzionistov by ho

použila na vytiahnutie mince spoza ucha alebo na zastrčenie karty do niečieho vrečka, len aby na tvárach ľudí vyčarili úsmev. Lenže jeho strýko nevyužíval triky na to, aby robil ľudí šťastnými - on spolu s ostatnými darebákmi používal rýchle ruky na to, aby ľudí bez ich vedomia okrádal.

Keď strýko Lišiak škrupinku pretočil, hrášok tam nebol. „Mrzí ma to, pane, prehrali ste. Chceli by ste to skúsiť znova?“

„Ani na sekundu som z tej škrupinky nespustil oči,“ zasipel hráč.

„Naozaj ma to mrzí, ale zdá sa, že ste spustili,“ povedal strýko Lišiak a vyslal k nemu letmý úsmev. Jeho kúzlo však nefungovalo.

Možno Carterovi tento muž pripomínal otca a možno len jednoducho videl, ako strýko obtiahol nejakú obeť až príliš často, ale vedel, že by nebol o nič lepší než on, keby len postával a sledoval, ako sa to deje znova a znova, a nezasiahol by.

A tak vyšiel spoza rohu, kde sa skrýval. Lišiakove oči sa rozšírili, keď podišiel k jeho stolíku. „Je to dokonalý trik, však?“ spýtal sa pána.

„Čo tu robíš, chlapče?“ zavrčal strýko Lišiak. Pevne zaťal sánku a na čele mu navrela žila.

„*Pomáham*,“ šepol Carter. Strýko Lišiak zažmurkal, akoby z náhleho prívalu zlosti na chvíľu ohluchol.

Okoloidúci schmatol obe škrupinky a pretočil ich. Nebol pod nimi žiaden hrášok. „Ty naničhodný špinavý podvodník!“ skríkol.

Strýko Lišiak zhrabol peniaze spolu so škrupinkami a medzitým sa vyhýbal mužovým lietajúcim pästiam. Potom sa zvrtol na päte a zdrhol uličkou tak rýchlo, ako sa len dalo. Carter odišiel opačným smerom, s taškou nadskakujúcou pri boku.

„Polícia! Ten muž je zlodej! Chyťte ho niekto!“ zvolal chlap za nimi.

Toto nebolo prvý raz, čo Carter musel utiecť pred zákonom, ale bola to časť, ktorú najviac nenávidel. Neurobil nič zlé – aspoň nie dotyčnému hráčovi –, no keby ho chytili, napriek tomu by bol usvedčený zo spolupáchateľstva. A tak utiekol.

Jedného dňa, pomyslel si, prestanem utekať. Možno nie dnes. Možno nie zajtra. Ale čoskoro. Prestanem utekať, usadím sa a budem žiť niekde v bezpečí.

Keby nebol taký zadychčaný, rozhodne by sa rozosmial. Je úplne jedno, v čo dúfa, lebo kým je so strýkom Lišiakom, nikdy nebude mať to, po čom najviac túži: domov.

★ ★ ★

Carter kráčal dlhou cestou späť k azylovému domu, kde so strýkom bývali. Obzrel sa ponad plece, prešiel uličkami, viac ráz všelijako čudne zabočil, potom sa

rovnakou cestou zasa vrátil a celý čas kontroloval, či ho policajní dôstojníci nesledujú. Cítil nervozitu, nechcel opäť čeliť svojmu strýkovi.

Prudký vietor mu prefúkal oblečenie a rozhojdal aktovku, ktorá mu visela na pleci. Strýka našiel sedieť na schodoch. Keď Lišiak uvidel blížiaceho sa Cartera, postavil sa a vypäl hruď ako namosúrený ludoop. Chlapec po ňom švihol pohľadom, očakávajúc najhoršie. Na jeho prekvapenie však strýko nepovedal nič, namiesto toho naňho potichu zízal. To bolo ešte desivejšie, než keď vrieskal – toto nečakal. Strýko Lišiak sa otočil a nechal dvere, nech sa takmer zabuchnú Carterovi pred nosom. Chlapec ho nasledoval, dvere potichu zatvoril a vyzul si topánky. Lišiak zanechal v hale za sebou cestičku zablatených šlapají, tak ich utrel.

„Chladná noc, však?“ spýtala sa slečna Zalewská s ostrým poľským prízvukom. Vždy usmiata stará žena dobrovoľne vypomáhala v kuchyni, dávala najesť ľuďom, ktorí prešli dverami útulku. Nosila špinavú modrú zásteru a na retiazke okolo krku malý žiarivý diamant.

„Vyzeráš hladný. Chceš, aby som ti urobila niečo na večeru?“ spýtala sa.

„Nie, netreba,“ odvetil Carter. Necítil hlad, hoci od raňajok nič nejedol.

„Hlúposť,“ povedala. „Chlapec vo vývine musí

poriadne jesť. Pod', sadni si. Urobím ti sendvič s grilovaným syrom a redkovkou.“

„Grilovaný syr a redkovka znejú úžasne,“ priznal Carter.

Ako iste chápete, slečna Zalewská robila hrozne dobrý sendvič s grilovaným syrom a redkovkou. *Hrozne* zvyčajne znamená zle, ale za týchto okolností to znamená extrémne chutný.

Carter sedel za stolom v tichej kuchyni slečny Zalewskej a vychutnával si ten najteplejší, najmäkší, najchrumkavejší a *najchutnejší* sendvič, aký kedy jedol. Jej šokujúce príbehy a úsmev ho často rozveselili, dokonca aj po strašnom dni, keď „pracoval“ so svojím strýkom.

Len veľmi zriedkavo sa stávalo, že by sa k nemu niekto správal s takou láskavosťou, a túto ženu si skutočne oblúbil. Prinútila ho premýšľať nad starými rodičmi a nad tým, aký mohol byť jeho život, keby žili.

„Dal by si si trochu slivkového džúsu, zlatičko? Mixujem ho s týmto výborným pomarančovým práškom, keď mám zanesené trúbky.“

„Myslím, že moje trúbky sú v poriadku,“ zachichotal sa Carter. Strýko Lišiak by s ním o svojich trúbkach nikdy takto nehovoril, a keby aj áno, určite by mu jeho chichot netoleroval.

Carter spratal zo stola a umyl riad, zatiaľ čo mu slečna Zalewská rozpovedala príbeh o svojom detstve

v Poľsku a Rusku a potom o príchode loďou do Ameriky. „Loď bola preplnená dobrými ľuďmi, ale aj darebákmi. Tento diamant, ktorý nosím, patrila mojej mame a predtým jej mame a ešte predtým jej mame. Keď som sem prišla, skryla som ho do bábiky matriošky. Poznám ju, tá ruská bábika, v ktorej je ukrytá iná menšia bábika a v nej ďalšia a ďalšia. Tento drobučký diamant je to jediné, čo mi po nej zostalo. Pripomína mi domov.“

„Aj ja som mal kedysi domov,“ zašepkal Carter.

„Čo vravíš, zlatíčko?“

Carter potriasol hlavou a nič nepovedal. Páčilo sa mu, keď slečna Zalewská hovorila o *domove*. Bolo mu úplne jedno, či si strýko Lišiak myslí, že je sentimentálny. Často premýšľal, aké to v skutočnosti je mať domov. Určite by to bolo lepšie než cudzia posteľ v inom meste každý druhý týždeň.

